



Lizette Risgaards tale ved Fagbevægelsens Hovedorganisations ordinære kongres

Taler

Lizette Risgaard
formand for Fagbevægelsens
Hovedorganisation

Dato

31. oktober 2022

Omstændigheder

Understregninger i tekst og parentetiske kommentarer er talers egne (red.).

Mundtlig beretning

Kære FH-fællesskab, kære delegerede, kære kongres

For første gang nogensinde er vi i de her dage samlet til den første ordinære kongres i FH-fællesskabet.

Og hvor har jeg glædet mig til at stå her i dag – og det ved jeg, at mine kolleger, næstformændene, også har

Fagbevægelsens Hovedorganisation blev virkelighed 1. januar 2019. Ét stort fællesskab med 1,3 millioner lønmodtagere i Danmark. En fælles stærk stemme.

LO og FTF kom med hver deres kultur og traditioner ind i det nye. Og forandring skaber ofte en vis portion skepsis.

Det var også tilfældet, da fusionen stod for døren. Det var ét stort puslespil, følsomt og nogle gange som en vulkan, der kunne sprudle ud til alle sider.

Også medier, kommentatorer og forskere havde rigeligt med bekymringer. Kan så stor en organisation være slagkraftig? Kan de markere sig?

Kan de øve indflydelse og gøre en forskel? Kan de undgå at blive en tandløs kolos på lurfødder?

Jeg synes, vi skal lade resultaterne tale for sig selv.

I de sidste fire år har vi mødt langt større udfordringer, end nogen af os havde forestillet os.

Store historiske omvæltninger har manifesteret sig i vores første kongresperiode.

Det føles efterhånden som længe siden, FH så dagens lys.....

Måske fordi der er sket så meget siden. Men jeg synes, at vi skal huske på – på en dag som i dag – at da corona skyllede ind over landet, dér vidste ingen, hvad der ventede os.

Men lønmodtagerne var klar. I var klar! Og vi... vi var en samlende faktor.

På få dage indgik vi med regeringen og arbejdsgiverne en stor trepartsaftale om lønkomensation.

Den holdt effektivt hånden under utallige job, arbejdspladser og virksomheder.

Siden kom et tocifret antal trepartsaftaler til. Hurtigt og effektivt. Som ingen andre steder i verden.

Og vores mange tillidsvalgte på arbejdspladserne kom på overarbejde.

For mens mange forskansede sig i sommerhuse – og havde et arbejde, hvor det kunne lade sig gøre....

Ja, så gik tusindvis og atter tusindvis af lønmodtagere i FH-familien fortsat fysisk på arbejde, som de plejede.

Nogle af jer passede på dem, der ikke bare kunne passe sig selv. Andre holdt hjulene i gang – på lastbilerne, i industrien og i butikkerne. Blot for at nævne nogle af jer....

I holdt hygiejnen højt, da der var desperat mangel på håndsprit, og vi troede, at håndtryk hørte fortiden til. I passede på vores børn og børnebørn.

I holdt vores skoler åbne. Og I bar sundhedsvæsnet og ældreplejen flot igennem en potentiel grufuld krise.

Ja, det føles efterhånden som længe siden. Men vi glemmer det ikke!!

Vi glemmer ikke dem, der stod forrest. Hvad enten det var på fabrik, kontorer, på vejene, på skinnerne eller i luften. På hospitaler og plejehjem.

Ja, jeres medlemmer over alt, i alle dele af samfundet, holdt Danmark kørende. De holdt hånden under vores fællesskab, og liv blev reddet.

Man kan kun være stolt af vores kollegaer! TAK til jer alle sammen :)

Jeg har også sagt det før, men lad mig sige det igen, og sige det igen på vegne af FH's kongres:

Tak til arbejdsgiverne for et godt og fleksibelt samarbejde under pandemien. Vi viste endnu engang, hvad vi sammen kan udrette under rammerne af den danske model.

I den sværeste tid siden 2. verdenskrig stod den sin prøve!

Vi har den.

Vi kender den.

Vi tror på den.

Vi er vokset op med den.

Derfor har vi måske også en tendens til at glemme, hvor unik den er, og hvilken gigantisk kraftpræstation det er – for et samfund – at komme igennem en sådan krise.

Uden at sætte tillid og fællesskab over styr. Uden at sætte demokrati og frihedsrettigheder ud af kraft. Det kunne vi – og det kan vi igen.

Blandt andet fordi vi har den danske model og... trepartsinstitutionen til de helt

store samfundsudfordringer.

Fordi vi har tillid – tillid til hinanden!

--

Også tak til regeringen for at bevise, at kriser kan modsvares med andet end besparelser og nedskæringer.

Tak, fordi vi sammen valgte investeringer og solidaritet som vejen gennem coronaen.

Og tak, fordi I ikke tøvede, da der skulle ledes under krisen. Regeringen, støttepartier og resten af Folketinget vidste mod og handlekraft i mødet med en helt ukendt krise.

Jeg er også sikker på, det gjorde en forskel, at FH sad med ved bordet. Og det gjorde en forskel, hvem der havde magten, da krisen ramte.

I Danmark – modsat store dele af verden – tog krisen ikke de mest udsatte.

Fordi vi stod på vores værdier, og fordi regeringen turde ta' roret. Uanset om man satte sit eget politiske liv på spil. Det kaldes mod og lederskab.

Det håber jeg, at I – at alle, som skal stemme – husker i morgen.

--

Knapt havde vi lagt pandemien bag os, før Ruslands brutale angreb på Ukraine bragte regulær krig tilbage til det europæiske kontinent. Krig på europæisk jord!

Og millioner blev sendt på flugt. Krigen har endnu engang sendt rystelser gennem økonomien, og utryghed og usikkerhed er blevet hverdag for helt almindelige mennesker, helt almindelige arbejdere, lønmodtagere i Danmark.

De voldsomme begivenheder de sidste år har i den grad stillet nye krav til fagbevægelsen, og det har været helt afgørende, at lønmodtagerne har haft én fælles stærk stemme i FH.

For det er meget simpelt. Når vi i FH-fællesskabet sidder med ved bordet, gør vi en forskel. En forskel for lønmodtagerne. Jeg vil gerne sige, at jeg er stolt. Stolt på FH-fællesskabets vegne.

--

FH har gennem den første kongresperiode cementeret sig som en indflydelsesrig organisation.

En stemme, der lyttes til og en samarbejdspartner for enhver regering, der ønsker effektive, realistiske og varige løsninger på udfordringer.

Hvad enten det er på det danske arbejdsmarked eller i samfundet.

Det kan ingen komme uden om. Og ingen kan komme uden om os. Om de kan li' os eller ej :)

--

Lønmodtagerne og det danske velfærdssamfund – det er og skal altid være vores hovedfokus.

Ingen taler på vegne af lønmodtagerne.

Ingen står op for dem

Og ingen sikrer anstændige løn- og arbejdsvilkår, hvis vi i FH-fællesskabet ikke gør det.

Men vi tænker ikke kun på vores egne – så at sige.

Nej, i FH-fællesskabet tror vi på, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste læs – og derfor blander vi os ikke kun i lønmodtagernes dagsordener, men dagsordener, som kommer hele samfundet til gode.

Vi tror på, at vi i Danmark alle sammen skal være rige, lige og trygge. Og det er os, der er garanten – garant for altid at huske de andre og os selv på, at det er sådan, det skal være.

--

Lad os ta' retten til tidlig pension....

Her kæmpede FH vedholdende, overbevisende og rigtigt stærkt for retten til tidlig pension.

Pape, Ellemann og de andre blå politikere havde travlt med at kalde retten til tidlig pension for et af Danmarkshistoriens største politiske bluff-numre.

Men ved I hvad? De tog fejl. Retten til tidlig pension blev indført. Den er virkelighed nu. Virkelighed for tusindvis af arbejdere i Danmark, tusindvis af lønmodtagere. Og de fortjener det!

Og i flere år har vi også kæmpet indædt for at styrke vores dagpengesystem.

Regeringen har nu endelig lyttet, lyttet til de danske lønmodtagere, lyttet til FH. Og nu bliver dagpengene forhøjet ved de første tre måneders ledighed. Endelig!

Det viser, at faglig kamp handler om at ville det. Vi ville forbedre pensionen. Vi ville forbedre dagpengene.

Vi kæmpede – en til tider lang kamp – men vi kom i mål. Vi vandt.

Vi fik vendt manges års såkaldt reformpolitik, der tog fra lønmodtagerne, til resultater, hvor der blev givet til lønmodtagerne.

Fra mindre til mere. Fra uretfærdighed til mere retfærdighed.

Og siden begrebet EU-mindsteløn blev introduceret, har vi i fagbevægelsen stået i spidsen for en alliance med den danske regering og arbejdsgiverne, hvor vi har sagt klart NEJ til EU-mindsteløn.

Vi mener, at det er traktatbrud, at EU blander sig i løn og arbejdsforhold i

medlemslande.

Og det er dybt misforstået at tro, at man hjælper lønmodtagere i resten af EU ved at undergrave den danske forhandlingsmodel.

Desværre er forslaget nu blevet stemt igennem i EU, men vi fortsætter...

Og nu har et enigt forretningsudvalg i FH anbefalet regeringen at anlægge et annullationssøgsmål med henblik på at få annulleret direktivet.

Og jeg vil også gerne – her i dag – at vi minder hinanden om, at vi i FH-fællesskabet jo har indgået en ”velfærdspagt” med hinanden. Det er jeg stolt af.

For som noget af det første, da FH var dannet, indgik vi velfærdspagten med hinanden.

Vi har lovet hinanden, at vi vil være troværdige – og derfor foreslår vi ikke noget uden at anvise finansieringen til det.

Og vi anbefaler ikke noget, der kun kan la’ sig gøre i en fantasiverden – vores forslag skal være realistiske!

Det hele skal hænge sammen. Hænge sammen med anerkendelsen af både det offentlige og det private

Jeg synes, I skal give jer selv en hånd!

--

I fagbevægelsen ved vi, at et godt og langt arbejdsliv hænger sammen med rimelige muligheder for tilbagetrækning – men ikke mindst også med et godt og sundt arbejdsmiljø.

Det skal være trygt at gå på arbejde – i alle henseender. Ingen skal udsættes for mobning eller krænkelser på deres arbejde – eller i det hele taget.

Derfor er jeg også utrolig glad og stolt over, at FH spillede en helt afgørende rolle, da vi i foråret indgik en trepartsaftale sammen med regeringen og

arbejdsgiverne om seksuel chikane.

Nu bliver arbejdsgivere, som ikke opfylder deres forpligtelser, sanktioneret hårdere, og godtgørelserne er blevet hævet markant i de grove sager. Det var på tide!

Og vi styrker indsatsen overfor unge. Det betyder, at virksomheder, der gentagne gange har haft sager om seksuel chikane af lærlinge og elever, nu kan udelukkes fra at ha' dem.

Og så har vi oprettet en fasttrack-ordning, der sørger for hurtig behandling af sager, der involverer unge.

Det er et rigtigt stort fremskridt for ligestillingen, og det er en stor sejr for os i FH-fællesskabet!

--

Når det er sagt, så venter der jer en stor opgave ift. arbejdsmiljøet, arbejdsvilkårene ude på arbejdspladserne.

Vi har tidlig pension, seniorpension, efterløn som muligheder for de af kollegerne, som har brug for at trække sig tilbage efter lange arbejdsliv eller nedslidning.

MEN forebyggelse.... Det er noget, I må og skal arbejde med...

For vi skal sikre, at de næste generationer ikke bliver nedslidte af at arbejde – hverken psykisk eller fysisk....

Slidte bliver vi jo alle sammen – men.... Kan vi nu sørge for at arbejde med forebyggelse og sørge for, at flere får et bedre arbejdsmiljø, bliver arbejds- og familielivet jo også forbedret.

Det kræver, at der er støtte til jeres dygtige arbejdsmiljørepræsentanter derude, og at vi anerkender, at vi selv kan være medvirkende til at ændre på arbejdsgange, arbejdsprocesser.

Mange steder er jeres medlemmer pressede, løber for stærkt, er for få – uanset om vi taler det offentlige eller det private arbejdsmarked.

Det skal vi og kan vi ændre, hvis vi selv øver indflydelse og også tør tage ansvar og foreslå ændringer, nye måder af arbejde på.

Og på ligestillingsområdet, ja, der er også fortsat meget, der skal arbejdes med...

Og vi kan ikke tale ligestilling uden at nævne, at – efter årtiers kamp – lykkedes det at få en ny barselslov.

Og med den lov skriver vi historie. Nu er mænd og kvinder ligestillede, når vi taler afholdelse af barsel.

Fagbevægelsen har talt om egne rettigheder til barsel til far i årtier. Nu er det endelig blevet virkelighed.

Og så må vi bare sige, at de nye regler i den grad også retter op på strukturelle skævheder i vores samfund. For det er jo sådan, at i de sidste mange år har kvinderne holdt 90 procent af barslen.

Og det er gået ud over deres løn, pension og muligheder. En ligestillet barsel vil nu medvirke til, at kvinderne ikke i lige så høj grad bliver distanceret på arbejdsmarkedet.

Jeg tror på, at det er godt for fædrene, for mødrene, for børnene, ja for familierne – og for ligestillingen i vores samfund. Det var ikke et sekund for tidligt.

Og det er en stor sejr for den danske model, at vi nu har en barselslov, som både arbejdsgivere og fagbevægelsen er stolte af.

--

Lige nu.... Lige nu står vi overfor én af de største udfordringer siden 2. verdenskrig.

Der kommer nemlig mange flere børn og ældre fremover. Det er jo godt, for vi

har jo i mange år sagt – at vi – jeg mener, I laver for få børn :)

Derfor har vi i FH gentagne gange sagt, at der skal sættes penge af i finansloven, så man følger det demografiske træk, som det kaldes... for at have penge nok til både børne/unge og ældreområdet.

Og så vil blå blok gud hjælpe mig skære i den offentlige sektor. Hvem er det, der skal fyres?

Er det børnenes pædagoger? Er det dem, der gør rent på skoler? Er det sygeplejerskerne? Er det lærerne? Er det social- og sundhedsassistenterne?

Ja, hvem er det? Jeg er meget bekymret over det. Pengene skal naturligvis følge med det demografiske træk. Det kan ikke være anderledes.

Betyder det så ikke, at vi skal kigge på, om vi kan gøre arbejdet på en smartere måde. At vi ikke kan – for at bruge det forbudte ord – effektivisere.

Det ene udelukker ikke det andet. Vi skal både afsætte flere penge og udvikle vores måde at arbejde på. Work smarter – not harder....

--

Og alt det her, det kræver i hvert fald én forudsætning. At vi investerer i uddannelse.

Det handler både om ungdomsuddannelser, videregående uddannelser, efteruddannelse og omskoling. Også hvis vi skal lykkes med den grønne omstilling – og det skal vi!

Og med den grønne omstilling er nøgleordet nemlig uddannelse. Vi skal prioritere, at Danmark er med forrest, når de grønne beslutninger skal tages, og forrest i at uddanne lønmodtagerne, dem, der skal sikre den grønne omstilling.

Og vi skal huske, at den grønne omstilling ikke bare handler om teknologi og dippedutter. Den handler også om mennesker.

Vindmøller er vigtige. Men det er chauffører, industrioperatører, pædagoger og mange andre også. Og det er dem, der skal udføre omstillingen.

Og de skal have gavn af de nye, gode job, den skaber. Derfor skal der investeres i uddannelse.

Og det er over hele linjen. Hele uddannelsesområdet skal gennemgås, og der er brug for forandring – både strukturelle forandringer og på enkeltområder.

Vi skal droppe besparelserne på AMU-skolerne – og vi skal styrke professionsuddannelserne og Erhvervsakademierne.

Vi skal i langt højere grad have fokus på VEU – og på at styrke SVU'en – statens voksenuddannelsesstøtte.

Og vi skal have langsigtede planer.

Langsigtede planer for at flere vælger et arbejdsliv som lærer, laborant, socialpædagog, multimedie designer eller en anden professions- eller erhvervsakademiuddannelse.

Og der skal fokus på alle de muligheder, der følger med det valg.

Vi skal også have flere unge mennesker til at tage en erhvervsuddannelse. Vi kan ikke komme udenom det. Og vi kan ikke bruge lappeløsninger til noget.

Vi må indrømme – og det er alle aktører – at vi har svigtet de unge på erhvervsuddannelserne – gennem mange år....

Folketinget har svigtet, regeringer har svigtet, arbejdsgiverne har svigtet, og vi har svigtet.

Det er jo ikke nogen ny problemstilling, men nu siger de unge selv fra.... Lærlingeoprøret er et opråb til os alle...

De unge gør oprør. Jeg forstår dem. De vil ikke finde sig i det mere.

Utidssvarende værktøj, forældet teknologi, alt for gamle bygninger. Og hvordan er det, vi har svigtet – alle aktører....

Det er, fordi vi gennem årene åbenlyst har forskelsbehandlet ungdomsuddannelserne.

Jeg synes, at der fra denne kongres ikke bare skal lyde ord om støtte – men også handling.

Og hele uddannelsesområdet er så vigtig en opgave, at ligegyldig hvilken regering der sidder efter et valg, så venter udfordringerne på den anden side.

Og af samme grund har vi inviteret os selv til trepartsdrøftelser om at finde løsninger på uddannelsesområderne og rekruttering og fastholdelse for hele arbejdsmarkedet, offentligt og privat

For Danmark bliver jo fattigere, hvis vi ikke sørger for at ha' kloge hoveder og kloge hænder.

Så der skal handles, og vi er klar til at tage ansvar! Sammen! Ikke sandt??? (klap :)

)

--

Og når vi taler om rekruttering og fastholdelse – og uddannelse til de forskellige fag – så er vi nødt til at drøfte, hvordan vi omtaler fagene.

I mange år har vi talt mange af de private job ned. Og nu er vi begyndt at gøre det samme med de offentlige job og arbejdspladser.

Og hvis.... når vi gør det, hvad betyder det så???

At endnu flere får lyst til at tage en uddannelse ind i fag? Arbejde indenfor de fag??? Nej, vel....

Jeg er så gammel, at jeg godt kan huske, at det var erhvervsuddannelserne, som generelt ikke var fine.... Nok....

Det var bedre at blive uddannet til 'noget andet'... noget finere... heraf ordet uddannelsessnobberi.....

Og hvad foreslår jeg så...

At vi naturligvis taler fagene op og forholder os til udfordringer indenfor områderne, der er – men ud fra tilgangen:

Hvad foreslår vi så selv? Og hvordan kan vi være med til at forandre det u hensigtsmæssige til nogle fede gode job.... Uddannelser og job Ind i fremtiden.

For gør vi det – sammen – altså arbejdsgiverne, politikerne, når vi sidder hjemme ved spisebordet, os alle sammen i samfundet – og tværfagligt – så er der gode muligheder for at forandre til det bedre....

Sammen er vi stærke.

I fagbevægelsen har vi flyttet os fremad i ryk – bid for bid har vi forandret, udviklet, styrket arbejdsvilkår og skaffet bedre overenskomster og goder for lønmodtagerne, arbejderne på vores arbejdsmarked – det mener jeg, vi skal fortsætte med!

Og der er heldigvis så mange gode fortællinger fra jeres medlemmer. Så meget godt at berette om!

Stoltheden over at bygge noget med sine hænder. Lave noget med sine hænder.

Spille en betydelig rolle i børn og unges udvikling og læringskurver. Hjælpe andre med et bedre og sundere psykisk og fysisk helbred.

At se noget vokse og blomstre. Glæden ved at gå på arbejde, også når du går hjem.

Måske får du kolleger, der også bliver dine venner for livet. Følelsen af at du gør en forskel.

Dét skal vi huske. Dét skal vi huske hinanden på. Medlemmer af FH-familien

knokler hver eneste dag – og de – I gør en forskel!

--

Og hvis nogen skulle være i tvivl: så har vi brug for alle i det her samfund.

Det er kun i samarbejde med andre, at du kan udføre den funktion, du har i tandhjulet.... Og solidariteten mellem os – de stærke fællesskaber er vejen frem.

--

For kære venner, vi står stærkest, når vi står sammen. Tværfagligt – det private og det offentlige – sammen! For mig gennemsyrrer det FH-fællesskabet.

Og I gør et kæmpestort arbejde ude i FH-sektionerne for netop den mission.

I har kun eksisteret i to år. Og I har ikke kunne mødes fysisk det første år pga. corona.

Det betyder desværre, at I kun har haft mulighed for at mødes og lære hinanden at kende i ét år.

Og jeg plejer at sige: kendskab giver venskab, men det betyder også, at I er godt på vej – men naturligvis kan I ikke være i mål endnu

Vi havde i august måned en rigtig god konference for alle sektionerne på Nyborg Strand. Vi fik drøftet noget af det, som jeg gerne vil gentage her i dag. Tydeligt og klart.

Politisk interessevaretagelse er den absolut vigtigste opgave for jer i FH-sektionerne.

Udgangspunktet i vores politiske interessevaretagelse er, at vi samarbejder bredt, og at vi taler med alle politikere – uanset hvilken farve de har.

I FH er vi ikke partipolitiske – men vi er i høj grad politiske – det må vi ikke være bange for! For medlemmernes skyld. For fællesskabets skyld.

Og det er netop dét, der har cementeret os som en stærk stemme for lønmodtagerne og velfærdssamfundet i det her land.

En meget stor tak til alle jer i det lokale arbejde, som har slidt for at få arbejdet op at køre, og som ikke mindst har løftet FH's dagsordener gennem tre valgkampe på to år.

Gi' jer selv en hånd!

--

Kære venner. Midt i rosen af os selv og hinanden og dét, vi har gjort sammen de sidste år...

Dér lurder en kæmpe udfordring, som truer med at underminere alt, hvad vi har opnået, og alt hvad vi tror på.

For som vi altid siger: Fagbevægelsen er medlemmerne. Uden medlemmerne er vi ingenting.

Og netop med medlemmerne, ja, der er det altså gået i den forkerte retning i de sidste tyve år.

De sidste år i FH-fagbevægelsen har vi brugt på – for alvor – at se fakta – og hinanden – i øjnene.

Vi har blandt andet konstateret, at det ikke bare handler om, at flere lønmodtagere på det danske arbejdsmarked er blevet akademikere og er rykket til Akademikerne.

Det handler ikke bare om, at de gule fisker blandt vores medlemmer med slagtilbud om fupforretninger uden fagligt indhold.

Det handler i den grad også om, at hver tredje lønmodtager – én ud af tre! – i dag hverken er medlem hos os, hos AC eller hos de gule.

En tredjedel af lønmodtagerne er fuldstændig uorganiserede.

Den udfordring er allerede stor nok, som den er i dag. Og får vi ikke vendt den udvikling, så risikerer vi at se ind i endnu mere alarmerende tal.

For det er særligt blandt de unge, at det står skidt til med organiseringen.

Og får vi ikke rettet kursen, så kan enhver jo regne ud, at medlemsudviklingen vil fortsætte i den forkerte retning, når de ældre årgange forlader arbejdsmarkedet.

Lad det være sagt med det samme: Medlemmerne er selvfølgelig jeres, og medlemmerne hører til i jeres medlemsorganisationer.

Men jeg mener, at vi har brug for at fastholde et fælles fokus på den her udfordring. Og hjælpe hinanden.

Måske organisere tværfagligt på arbejdspladserne. Og med det vi ved nu fra alle analyserne og medlemsundersøgelser, så er der jo så meget potentiale derude :)

For her i dag vil jeg gerne slå fast: I skal fortsat udvikle jeres overenskomster og indgå endnu flere.

Når det er sagt, så er organisering og fastholdelse den altoverskyggende vigtigste opgave for jer ude i forbundene, i fagforeningerne, ja, i hele FH-fagbevægelsen i den kommende tid.

Vi må ikke åbne en ny ladeport for skodjob og social dumping med systematiseret overarbejde uden løn, mangel på fritid og hviletid, ydmygelser, underbetaling.

Vi må ikke se til, mens overenskomster fortrænges, og grundlaget under den danske model krakelerer.

Vi må ikke efterlade unge mennesker på arbejdsmarkedet uden den beskyttelse, som I har, og deres forældre havde.

Er det ikke rigtigt??? (klap)

--

Kære venner, vi står i en brydningstid. En tid, hvor intet er, som det plejer. Og derfor tænker vi måske lidt anderledes. Det er der rigtigt meget, der tyder på....

Coronaen har også været medvirkende til, at vi har taget os tid til at tænke over, hvad det gode liv er for mig?

For mig og min familie..... Hvad gør mig glad? Hvad er det rigtige for mig? Jeg tror, at der er rigtig mange danskere, der tænker sådan. Og det kan jeg godt forstå.

Og her, her er det jo, at vi skal finde vores vej. Vores vej som fagbevægelse.

Hvordan spiller vi som FH-fællesskab og fagforbund ind i det?

Vi skal gøre os selv gældende, være med til at vise vejen og fortsat være den samlende og fælles stærke stemme for arbejderne, for lønmodtagerne i Danmark.

Vi skal ikke være bange for at gå nye veje. Børste støvet af, hvis det er nødvendigt. Lytte til de unge. Lytte til dem, der melder sig ud. Lytte og lære.

Intet skal være uprøvet. Men vores DNA, det er det samme. Fordi det virker. For flest.

Det er det stærke fællesskab, der skal bære os igennem, så vi kan sikre et godt liv for alle. Ikke kun de få.

Kære venner. Kun sammen er vi stærke. Lad det være vores ledestjerne i de år, der kommer.

Og lad mig sige til vores nye – men ikke længere så nye – store fællesskab:

Så kære venner, jeg har hele tiden troet på det. Men nu har vi også vist, at vi kan. Vi kan så meget mere – sammen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Fagbevægelsen, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lizette-risgaards-tale-ved-fagbevaegelsens-hovedorganisations-ordinaere-kongres-2022>